

BRATRSKÁ NÁKLONNOST

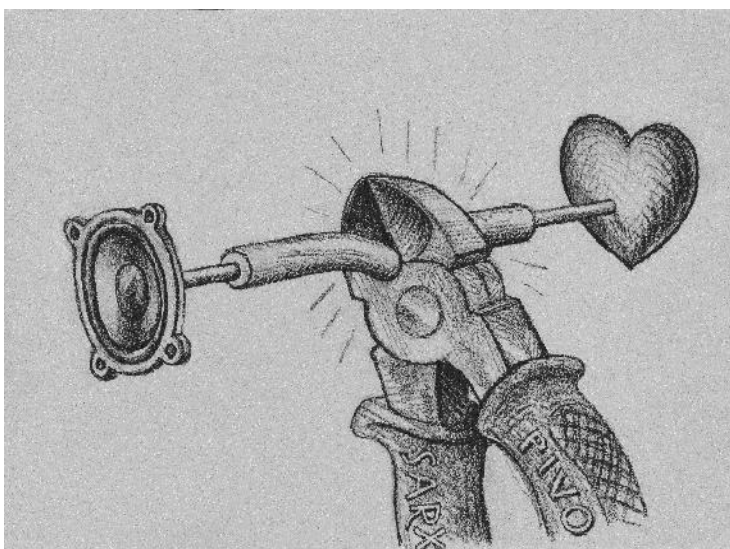
4) ZDRŽENLIVOST A TRPĚLIVOST

Díky **smlouvě** jsem dostal jistotu spasení a víru v to, že opravdu patřím Pánu Ježíši Kristu a to i v depresích a v nepříjemných myšlenkách. Aktivní víra je obousměrná, také **Bůh má víru**. Bůh samozřejmě nepotřebuje, ani nemůže nábožensky věřit ještě v něco vyššího, Bůh věří svému Slovu, věří, že zdárně vykoná k čemu je poslal:

Nenavrátil se ke mně s prázdnou, nýbrž vykoná co chci, vykoná zdárně, k čemu jsem je poslal. (Izajáš 55,11)

Tím Slovem, které se stalo tělem je Ježíš a Nebeský Otec **věřil**, že vykoná k čemu ho poslal a že se nenavrátil s prázdnou. Také Ježíš nepotřeboval věřit v existenci svého Otce, on o něm věděl a byl s ním za jedno, vždyť nám o něm přišel říct. Avšak on sám, Bůh v těle, měl též velikou víru ve své Slovo. Proto mohl ve víře svým Slovem vyhánět zlé duchy a přikazovat nemocem a lidé byli uzdravováni. Stejně tak i my, když ve víře vyznáme Ježíše svým Pánem, Ježíš v nebi nám to slovo **věří**, k našemu vyznání přikládá i svou **aktivní víru** a tím je smlouva oboustranně ratifikována a zpečetěna je krví. Není třeba očekávat nějaká jiná znamení, než pokoj v srdci a to i ve chvílích, kdy jsme v tlacích a necítíme se nejlíp. Bužírka takového poznání, které jsem přidal ke své víře pracovala spolehlivě a Satan již nemohl zneužívat mou zneklidněnou mysl, aby mne mými vlastními pochybnostmi odděloval od Boží přízně. Už jsem si ale nepřipadal tak sebejistě jako dřív, věděl jsem, že mne čeká zápas v jiné oblasti života. Satan si totiž našel jiný, mnohem silnější zdroj přerušení toku Boží energie mezi vírou a láskou. SARX - tělesnost. Stačilo podlehnout pokušení, dát si pár piv a bylo ne jen po ctnostech, ale i po bužírce poznání. Trpím možná přílišnou přecitlivělostí, ale už malé množství alkoholu mne okamžitě „uplacatilo“ do těla a spolehlivě rozpustilo modlitbu a její duchovní účinnost. V takové chvíli mi vždycky připadalo nejrozumnější pít dál. Když jsem to poslechl a

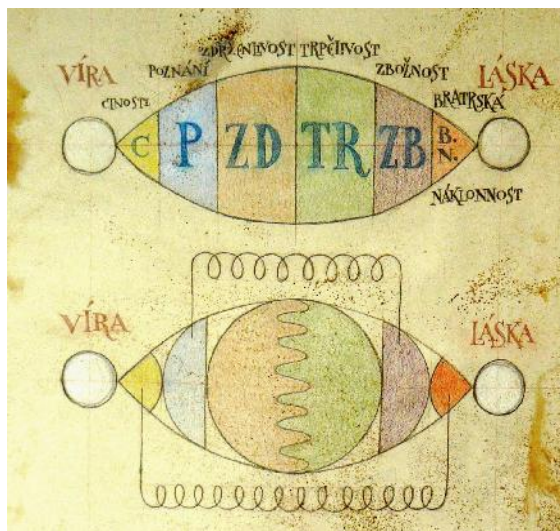
vyhověl tělesným žádostem, čekalo mne vždy strastiplné vyhrabávání se z hluboké rokle, které netrvalo jen druhý den, jak to zná každý ze studentských oslav a letních brigád, ale celé dva, nebo i tři týdny. Vůbec se mi nedařilo to ukáznit pravidelností a modlitbou, třeba jedno pivo po nedělním obědě apod. Když jsem si např. určil, že vypiju dvě piva jednou za měsíc a určil jsem si konkrétní datum, za které jsem se modlil, aby to bylo přikryté a požehnané Boží ochranou, silně jsem prožíval,

když se to datum blížilo, že už se k tomu stahují staří známí démoni z drogových rituálů jako vosy na bonbón a že se chystají na pořádný mejdan. Bylo mi jasné, že to nebudou jen dvě piva, ale nejmíň čtyři a pak asi poběžím se džbánkem pro další čtyři. Tolik jsem se těšil, ale neměl jsem jistotu a tedy ani pevnou víru, že to Duch svatý přikreje a požehná. Rozhodně jsem netoužil evokovat alkoholem staré drogové rituály před obrácením. Měl jsem z Ducha svatého jasné rozpoznání, že jsem se při nich tenkrát nevědomky otvíral a byl v kontaktu s temnými, démonickými silami, aniž bych je jakkoliv volal, nebo s nimi mluvil. Z toho jsem činil pokání už na evangelizaci a veškerou marihuanu i semínka jsem okamžitě spláchnul do záchodu. Co ale teď s tím blížícím se datem a dvouma pivama? Myslím, že jsem to tehdy, abych to těm démonům překazil, vyřešil tak, že jsem to datum zrušil a své dvě piva, kterých jsem

se nedokázal vzdát, jsem vypil hned a ve chvatu na stojáka někde v nádražním bufetu, aby to nebyla žádná pohodička. Prostředí „santusáků“ dodalo mým tělesným žádostem náležitou duchovní kulisu. Připadal jsem si velmi zoufale. Začal jsem zápas o úplnou abstinenci. Nevím přesně proč, ale nedostal jsem od Pána okamžitý nadpřirozený dar vysvobození, jako tomu bylo s marihuanou. Musel jsem bojovat. Zúčastnil jsem se „kurzu Přemožitelů“, tj. zahraniční křesťanský program pro zvládnutí jakéhokoli druhu závislosti nebo zlozvyku, založený na pravidelné skupinové podpoře a modlitebním partnerství, trvající asi 10 měsíců. Jistě to splnilo svůj účel, ale mrzelo mě, že podpůrná skupina nepracovala správně, bratři si z toho často dělali legraci a modlitební partner, kterého jsem vyfasoval, neplnil stanovená pravidla kurzu. Výsledkem bylo, že jsem i po absolvování tohoto kurzu měl stále neodolatelnou chuť na alkohol. Když jsem nad tím po několika dalších měsících konečně zvítězil a nepříjemné nutkání odeznělo, měl jsem takovou radost, že jsem už konečně vysvobozen, oslavil jsem to dvoudeckou bílého. Prý se tomu říká selhání z euforie. U mne to bylo spíše nepochopení toho, že to vůbec neznamenal, že bych byl Ježíšem nadpřirozeně uzdraven do normálu, jak mi to slibovali dokonce i některé církevní autority ve sboru. Po té dvoudecce jsem se totiž znovu dostal asi na dva týdny do potíží, ale jinak to byla užitečná zkušenost. Alkohol mne přestal bavit a začal jsem k němu dostávat odpor. I když jsem už nepil, stále mne, zvláště v létě, lákalo posezení v zahradní besídce pod kaštanu u nějaké výletní restaurace. Popíjel jsem sice jenom „Rallye“ (nealkoholické pivo), ale i takovéto zdánlivě nevinné rituálky mne vraceli do starých kolejí a starého způsobu myšlení a Pán mi brzy ukázal, že mi to nepřináší žádný užitek a že to vlastně nepotřebuju. Něco jiného bylo, když jsem nebyl sám a přidal jsem se k partě křesťanů, kteří se rozhodli jít spolu po nedělní bohoslužbě na oběd, nebo jen tak posedět a popovídat si, ale i to mne časem přestalo lákat a přestal jsem to vyhledávat. To trvalo dalších několik let.

Pro lepší přehlednost jsem ZDRŽENLIVOST a TRPĚLIVOST ve schématu 2P1(5-7) dal dohromady, protože, alespoň co se alkoholu týče, jedno bez druhého nemůže být. Není takový problém mít tu zdrženlivost a dneska si nedát pivo, ale přidat k ní také tu trpělivost a vydržet to celý život, byl pro mne opravdu velkým problémem. Zdrženlivost je okamžitá a trpělivost je dlouhodobá. Trochu mi to připomíná kontinuitu času a prostoru. Když jsem se ještě zajímal o vesmír a o fyziku, dozvěděl jsem se, že prostor a čas nelze od sebe oddělit, jedno bez druhého nemůže existovat a tvoří tzv. prostorčasové kontinuum. Řada jevů, atributů, či pojmů v lidském životě i ve víře má proto svou prostorovou i časovou podobu. Např. slovo **CESTA** si můžeme představit nejen v prostoru jako silnici, pěšinu apod., ale i v čase třeba jako pracovní proces, životní kariéru apod. Máme také stejné slovo pro **ŽIVOT v prostoru** i pro **ŽIVOT v čase**. To první bych nazval spíše jako **ŽIVOST**, to je to, co oživuje naše těla (bios), to druhé spíše jako **ŽITÍ**, čili to, co prožíváme v čase. Většina lidí, když mluví o svém životě (můj život je pod psa), má na mysli výlučně své žití, nikoliv svou živost. Pravdou však zůstává, že bychom nežili, kdybychom nebyli živí. Slyšel jsem zajímavé zjištění, že lékařská věda dokáže konstatovat smrt, dokáže přesně zmapovat její průběh, má přesně změřeno, co v těle umírá nejpozději (např. vousy prý rostou ještě několik hodin po smrti), ale nedokáže konstatovat život, to čím vlastně žijeme se nedá nijak smyslově, ani přístrojově postřehnout. Život (čili živost našeho těla) se jeví jako normální stav věcí

a smrt jako porušení tohoto stavu. Tato malá exkurse do fenomenologie času a prostoru měla jen napomoci pochopení, proč jsem Zdrženlivost a Trpělivost spojil do jednoho balíku. Myslím, že to platí i pro jiné oblasti problémů, než je alkohol, pro řešení špatných povahových rysů a návyků, nebo i v mezilidských vztazích apod. Zdrženlivost a trpělivost tvoří prostoročasové kontinuum a patří k sobě, (ctnosti a poznání naopak k sobě nepatří, jeví se spíše jako protiklady, které se doplňují). V mém elektrikářském podobenství představuje Zdrženlivost mohutný krunýř, který již odolá silným „štípačkám“ ze strany SARX – tělesnosti. Je to betonová drenážní roura, chránící kabel i s bužírkou proti brutálnímu mechanickému zničení z těla. Je třeba ji zároveň opatřit účinnou ochranou proti zubu času, proti všelijakým nepříznivým povětrnostním podmínkám, proti střídání vedra a mrazu, sucha a mokra. Tu tvoří Trpělivost (trvanlivost), azbestovo-dehtová bandáž.

